

قانون گذرنامه

برای دریافت قانون های بیشتر به پایگاه خبری تحلیف مراجعه کنید
www.tahleif.ir

فهرست

مصوب ۱۳۵۱/۱۲/۱۰

با آخرین اصلاحات تا تاریخ ۱۳۹۰/۰۸/۲۳

قانون گذرنامه

مصوب ۱۳۵۱/۱۲/۱۰

با آخرین اصلاحات تا تاریخ ۱۳۹۰/۰۸/۲۳

برای دریافت فایل پی‌دی‌اف قانون گذرنامه اینجا کلیک کنید

فصل اول – کلیات

ماده

۱

– گذرنامه سندی است که از طرف مأموران صلاحیتدار دولت شاهنشاهی مذکور در این قانون برای مسافرت اتباع ایران بخارج و یا اقامت در خارج و یا مسافرت از خارج به ایران داده میشود.

ماده

۲- اتباع ایران برای خروج از کشور و یا اقامت در خارج و یا مسافرت از خارج بایران باید تحصیل گذرنامه نمایند. صدور گذرنامه منوط بارائه اسنادی است که هویت و تابعیت ایرانی تقاضا کننده را ثابت نماید. اسناد مزبور بموجب آئین نامه اجرائی این قانون تعیین خواهد شد.

ماده

۳- خروج از کشور بدون ارائه گذرنامه یا مدارک مسافرت مذکور دراین قانون ممنوع است.

ماده

۵- بازرسی گذرنامه و مدارک مسافرت و رسیدگی به آنها در مرز با شهربانی کل کشور و در نقاطی که شهربانی نباشد بعهدہ ژاندارمری کل کشور است.

مأموران مربوط مکلفند از ورود افرادی که فاقد گذرنامه یا مدارک لازم برای ورود بایران باشند جلوگیری نمایند.

تبصره -

در مواردیکه افرادی فاقد گذرنامه و یا مدارک مسافرت برای مراجعه به ایران باشند در صورتیکه تابعیت ایرانی و یا ایرانی آنان محرز شود با رعایت ماده ۲۰ این قانون مکلفند برگ بازگشت به ایران را از مأموریت های سیاسی یا کنسولی جمهوری اسلامی ایران در خارجه دریافت نمایند. ضوابط تشخیص و ایرانی بودن این قبیل اشخاص بموجب آئین نامه اجرائی این قانون تعیین خواهد شد.

(اصلاحی مصوب ۱۳۵۸/۱۰/۵)

ماده

۶- برگ مسافرت موضوع ماده ۹ و همچنین برگ بازگشت موضوع ماده ۲۰ و پروانه های گذر موضوع مواد ۲۹ و ۳۰ از نظر این قانون در حکم گذرنامه است.

فصل دوم - انواع

گذرنامه

ماده

۷ - گذرنامه بر سه قسم است:

الف - گذرنامه سیاسی.

ب - گذرنامه خدمت (اعم از فردی یا جمعی).

ج - گذرنامه عادی (اعم از فردی یا جمعی).

تبصره -

مشخصات انواع گذرنامه از لحاظ رنگ و شکل و قطع و تعداد اوراق و نظایر آن و همچنین سازمان تهیه کننده آنها بموجب آئین نامه اجرائی این قانون تعیین میگردد.

ماده

۸- از تاریخ تصویب این قانون گذرنامه های تحصیلی بتدریج به گذرنامه های عادی تبدیل خواهد شد

ماده

۹- وزارت امور خارجه میتواند در موارد لزوم با موافقت وزیر امور خارجه برای کسانی که بمأموریت های خاص اعزام میشوند بجای گذرنامه برگ مسافرت انفرادی و یا دسته جمعی صادر نماید. مشخصات برگ های مذکور در آئین نامه اجرائی این قانون تعیین خواهد شد.

به موجب قانون اصلاح **فصل سوم** قانون گذرنامه مصوب ۱۳۶۲/۳/۳۱ از تاریخ تصویب و لازم الاجرا شدن این قانون **فصل سوم** قانون گذرنامه مصوب ۱۰ اسفند ماه ۱۳۵۱ ملغی و مقررات زیر بعنوان **فصل سوم** این قانون جایگزین آن میگردد.

فصل سوم -

گذرنامه

های سیاسی و خدمت

ماده

۱۰ - برای شخصیتهای زیر گذرنامه سیاسی صادر می شود: (اصلاحی مصوب ۱۳۷۷/۲/۲۰)

۱

-

رهبر

۲

-

رئیس جمهور

۳

-

رئیس مجمع تشخیص مصلحت نظام، رئیس مجلس شورای اسلامی، رئیس قوه قضائیه، معاون اول رئیس جمهور، اعضای شورای نگهبان، تولیت آستان قدس رضوی، وزراء دولت جمهوری اسلامی ایران و معاونان رئیس جمهور.

۴

-

نمایندگان مجلس شورای اسلامی، اعضای مجمع تشخیص مصلحت نظام، اعضای شورای عالی امنیت ملی، نمایندگان مجلس خبرگان رهبری و اعضای شورای عالی انقلاب فرهنگی.

۵

-

رئیس دیوانعالی کشور، دادستان کل کشور، رئیس دیوان عدالت اداری، رئیس و دادستان دیوان محاسبات، معاونان رئیس قوه قضائیه، رئیس سازمان بازرسی کل کشور، رئیس دفتر مقام معظم رهبری، رئیس کل بانک مرکزی و رئیس سازمان صدا و سیما جمهوری اسلامی ایران.

۶

-

رئیس ستاد کل نیروهای مسلح، فرمانده کل سپاه پاسداران انقلاب اسلامی، رئیس ستاد مشترک ارتش جمهوری اسلامی ایران و جانشینان ایشان، فرماندهان نیروهای سه‌گانه سپاه پاسداران انقلاب اسلامی و ارتش جمهوری اسلامی ایران، فرماندهی نیروی انتظامی جمهوری اسلامی ایران، فرماندهان حفاظت اطلاعات نیروهای یاد شده.

۷

—

نمایندگان مستقیم مقام معظم رهبری با معرفی رئیس دفتر ایشان، نمایندگان ویژه رئیس جمهور یا معاون اول رئیس جمهور به معرفی دفتر ایشان، نمایندگان ویژه هیأت وزیران جهت مأموریت‌های خاص به معرفی دفتر هیأت دولت و رؤسای دفاتر روسای سه‌گانه و مجمع تشخیص مصلحت نظام.

۸

—

رؤسای بنیاد مستضعفان و جانبازان، سازمان تبلیغات اسلامی، بنیاد شهید انقلاب اسلامی، جمعیت هلال احمر جمهوری اسلامی ایران، کمیته ملی المپیک جمهوری اسلامی ایران و استانداران کشور و شهردار تهران.

۹

—

رؤسای جمهور سابق، نخست‌وزیران سابق، معاونان اول سابق رئیس جمهور، رؤسای سابق مجلس شورای اسلامی، رؤسای سابق قوه قضائیه، اعضای سابق شورای عالی قضایی با معرفی بالاترین مقام دستگاه مربوطه.

۱۰

—

مشاوران مقام معظم رهبری و معاونان دفتر معظم‌له با معرفی رئیس دفتر ایشان، معاونان و مشاوران رئیس جمهوری، معاونان معاون اول رئیس‌جمهور، دبیر شورای عالی امنیت ملی و رؤسا و دبیران کمیته‌های شورای مزبور، معاونان وزراء، رؤسای دفاتر تخصصی تحت سرپرستی بلافصل رئیس جمهور.

۱۱

—

شخصیت‌های عالی مقام علمی، دینی، فرهنگی و رؤسای فرهنگستانها با موافقت رئیس جمهور

.

۱۲

—

رؤسای دیوان عالی کشور، دادستان کل کشور و سایر مقامات مندرج در جزء ۵ و اعضای شورای عالی قضایی، وزراء و نمایندگان مجلس شورای اسلامی و مجلس خبرگان و معاونان ریاست جمهوری و رئیس قوه قضائیه که بعد از پیروزی انقلاب اسلامی عهده دار مناصب فوق بوده اند و رؤسای سابق نمایندگیهای سیاسی و کنسولی و بین المللی جمهوری اسلامی ایران در خارج از کشور با معرفی بالاترین مقام دستگاه مربوطه.

۱۳

—

سفرا، مدیران کل و معاونان آنان و رؤسای ادارات وزارت امور خارجه، ماموران ثابت سیاسی و کنسولی.

۱۴

—

ماموران رمز و مخبرات و کسانی که به نمایندگی از دولت جمهوری اسلامی ایران مقامی را در مؤسسات و نهادهای بین المللی عهده دار می شوند، پیکهای سیاسی و کسانی که به مأموریت موقت سیاسی و کنسولی اعزام می شوند با موافقت وزیر امور خارجه.

۱۵

—

رئیس، معاونان و مدیران کل منطقه‌ای سازمان فرهنگ و ارتباطات اسلامی، رایزنان و وابستگان فرهنگی که در پوشش کادر وزارت امور خارجه به خارج از کشور اعزام می شوند.

۱۶

—

مدیران کل مدارس خارج از کشور و دفتر همکاریهای علمی و بین المللی و سرپرستی‌های مدارس خارج از کشور به پیشنهاد وزیر آموزش و پرورش.

۱۷

—

در غیر از موارد یاد شده در بالا برای انجام مأموریت‌های خاص سیاسی حسب ضرورت، با تشخیص وزیر امور خارجه.

تبصره

— ۱

همسران مشمولین بندهای ۱ و ۲ و ۳ این ماده میتوانند از گذرنامه سیاسی جداگانه استفاده نمایند

.

تبصره

نام همسران افراد موصوف در بندهای ۴ تا ۱۴ این ماده در صورتیکه همراه دارنده گذرنامه باشند به تقاضای دارنده گذرنامه در گذرنامه سیاسی ثبت و از همان گذرنامه استفاده خواهند نمود و تفکیک گذرنامه و صدور گذرنامه سیاسی جهت آنان با موافقت وزیر امور خارجه امکان پذیر خواهد بود

تبصره

نام فرزندان ذکور کمتر از (۱۸) سال مشمولین این ماده و فرزندان اناث آنان تا هنگام ازدواج در صورتی که همراه دارنده گذرنامه باشند، به تقاضای دارنده در گذرنامه سیاسی ثبت و از همان گذرنامه استفاده خواهند نمود و در صورت نیاز به تفکیک پس از استعلام از وزارت امور خارجه و در صورت موافقت طبق مقررات این قانون برای آنها گذرنامه خدمت یا عادی صادر خواهد شد

تبصره

همطرازان مقامات مندرج در این ماده (برطبق قانون نظام هماهنگ پرداخت) اعم از شاغل و سابق با معرفی بالاترین مقام دستگاه مربوطه از گذرنامه سیاسی استفاده خواهند نمود.

ماده

۱۱ - برای اشخاص زیر گذرنامه خدمت صادر میگردد.

۱ - اشخاصی که بعنوان همراه با رهبر یا یکی از اعضای شورای رهبری به خارج از کشور مسافرت مینمایند.

۲ - اشخاصی که به عنوان همراه در ارتباط با مأموریت با ریاست جمهور یا معاون اول رئیس جمهور به خارج از کشور مسافرت مینمایند با معرفی مقام مربوط

(اصلاحی مصوب ۱۳۷۷/۲/۲۰)

۳ - اشخاصی که به موجب تصویبنامه هیأت وزیران برای انجام مأموریت به خارج از کشور اعزام میشوند با معرفی دفتر هیأت دولت. (اصلاحی مصوب ۱۳۷۷/۲/۲۰)

۴ - کارمندان وزارتخانه‌ها و سازمانها و ارگانهای وابسته به دولت و ارگانهای نظامی که به خارج از کشور اعزام میگرددند با معرفی وزیر مربوطه و ذکر علت مأموریت.

۵ - مأموران اداری و فنی وزارت امور خارجه و همسران آنها با موافقت وزیر امور خارجه.

تبصره

نام همسر و فرزندان کمتر از ۱۸ سال مشمولین این ماده در صورتی که همراه دارنده گذرنامه باشند به تقاضای دارنده گذرنامه خدمت در همان گذرنامه ثبت میشود.

تبصره

۲ -

نمایندگیهای جمهوری اسلامی ایران در خارج نمیتوانند برای همسر و فرزندان همراه، گذرنامه خدمت جداگانه صادر نمایند ولی در صورت نیاز به تفکیک پس از استعلام از وزارت امور خارجه و در صورت موافقت طبق مقررات این قانون برای آنها گذرنامه عادی صادر خواهد شد.

ماده

۱۲ - صدور گذرنامه سیاسی و خدمت بعهده وزارت امور خارجه است.

ماده

۱۳ - مدت اعتبار گذرنامه سیاسی و خدمت یک سال است مگر در مورد مأموران ثابت دولت در نمایندگیهای شاهنشاهی در خارجه که اعتبار گذرنامه تا خاتمه مدت مأموریت آنان خواهد بود.

تبصره

۱ -

تمدید مدت گذرنامههای سیاسی و خدمت طبق مقررات این قانون با موافقت وزارت امور خارجه در مرکز توسط اداره گذرنامه و روادید و در خارج از کشور توسط نمایندگیهای جمهوری اسلامی ایران انجام خواهد شد.

تبصره

۲ -

کلیه دارندگان گذرنامههای سیاسی و خدمت در موقع ورود به کشور باید گذرنامه خود را به وزارت امور خارجه تحویل دهند.

فصل چهارم -

گذرنامه

عادی

ماده

۱۴ - صدور گذرنامه عادی در ایران بعهده شهربانی کل کشور و در خارج از ایران با مأمورین کنسولی کشور شاهنشاهی یا مأموران سیاسی عهدهدار امور کنسولی خواهد بود. مقررات مربوط بترتیب صدور و تمدید و تجدید و اصلاح گذرنامه بموجب آئیننامه اجرائی این قانون تعیین خواهد شد.

ماده

۱۵- محصلینی که برای تحصیل عازم خارج از کشور میباشند با رعایت قانون وظیفه عمومی در مورد تحصیلات غیر دانشگاهی از طرف وزارت آموزش و پرورش و در مورد تحصیلات دانشگاهی از طرف وزارت علوم و آموزش عالی بشهریانی کل کشور معرفی میشوند. شغل آنها در گذرنامه محصل ذکر میگردد و از پرداخت کلیه وجوه مربوط بصدور گذرنامه معاف میباشند. این معافیت شامل محصلینی که گذرنامه

تحصیلی آنان تدریجاً بگذرنامه عادی تبدیل خواهد شد نیز میباشند محصلینی که گذرنامه تحصیلی آنان به گذرنامه عادی تبدیل میشود از مقررات معافیت تحصیلی احضار بخدمت زیر پرچم استفاده خواهند کرد.

ماده

- ۱۶- باشخاص زیر هیچ نوع گذرنامه برای خروج از کشور داده نمیشود:
- ۱- کسانی که بموجب اعلام کتبی مقامات قضائی حق خروج از کشور را ندارند.
 - ۲- کسانی که در خارج از ایران بسبب تکدی و یا ولگردی و یا ارتکاب سرقت و کلاهبرداری و یا به هر عنوان دیگر دارای سوء شهرت باشند. (اصلاحی مصوب ۱۳۶۲/۸/۳)
 - ۳- کسانی که مسافرت آنها به خارج کشور به تشخیص مقامات قضائی مخالف مصالح جمهوری اسلامی ایران باشد.

تبصره

۱-

رسیدگی و تشخیص افراد مذکور در بند ۲ این ماده واحده بعهده کمیسیونی مرکب از نمایندگان:

- ۱- وزارت امور خارجه.
- ۲- وزارت دادگستری
- ۳- وزارت کشور
- ۴- شهریانی جمهوری اسلامی.
- ۵- وزارت اطلاعات که بدعوت وزارت کشور تشکیل خواهد شد میباشند.

تبصره

۲

-

از تاریخ تصویب این ماده واحده، ماده ۱۶ قانون گذرنامه مصوب ۱۳۵۱ و تبصره و بندهای آن و همچنین لایحه قانونی اصلاح ماده ۱۶ قانون گذرنامه مصوب ۱۳۵۸/۱۲/۴ شورای انقلاب نسخ میشود.
(اصلاحی مصوب ۱۳۶۲/۸/۳)

ماده

۱۷- دولت میتواند از صدور گذرنامه و خروج بدهکاران قطعی مالیاتی و اجرای دادگستری و ثبت اسناد و متخلفین از انجام تعهدات ارزی طبق ضوابط و مقرراتی که در آئین نامه تعیین میشود جلوگیری نماید.

ماده

۱۸ - برای اشخاص زیر با رعایت شرایط مندرج در این ماده گذرنامه صادر میشود:

۱

-

اشخاصی که کمتر از هجده سال تمام دارند و کسانی که تحت ولایت و یا قیمومت می باشند با اجازه کتبی ولی یا قیم آنان

.

(اصلاحی مصوب ۱۳۸۰/۳/۲۳)

۲ - مشمولین وظیفه عمومی با اجازه کتبی اداره وظیفه عمومی.

۳ - زنان شوهردار ولو کمتر از ۱۸ سال تمام با موافقت کتبی شوهر و در موارد اضطراری اجازه دادستان شهرستان محل درخواست گذرنامه که مکلف است نظر خود را اعم از قبول درخواست یا رد آن حداکثر ظرف سه روز اعلام دارد کافی است. زنانی که با شوهر خود مقیم خارج هستند و زنانی که شوهر خارجی اختیار کرده و به تابعیت ایرانی باقی مانده اند از شرط این بند مستثنی می باشند.

ماده

۱۹- در صورتیکه موانع صدور گذرنامه بعد از صدور آن حادث شود یا کسانی که بموجب ماده ۱۸ صدور گذرنامه موکول به اجازه آنان است از اجازه خود عدول کنند از خروج دارنده گذرنامه جلوگیری و گذرنامه ها رفع مانع ضبط خواهد شد.

ماده

۲۰- بایرانیانی که بکشور مراجعت میکنند و فاقد گذرنامه یا اسناد در حکم گذرنامه باشند و یا اینکه مدت اعتبار آن اسناد منقضی شده باشد بشرط آنکه تابعیت ایرانی آنها مسلم باشد برگ بازگشت که فقط برای بازگشت به ایران معتبر است داده میشود.

تبصره -

برگ بازگشت از طرف مقامات سیاسی و کنسولی شاهنشاهی در خارج از کشور بطور رایگان صادر میشود و در مرز از دارنده آن اخذ میگردد.

فصل پنجم - همراهان

ماده

۲۱- نام اطفال کمتر از ۱۸ سال تمام که همراه هر یک از والدین یا جد یا جده پدری یا مادری یا زن پدر یا شوهر مادر و یا خواهر و برادر خود مسافرت مینمایند در صورت درخواست ولی یا قیم آنها بر حسب مورد در گذرنامه اشخاص مذکور ثبت خواهد گردید.

ماده

۲۲- نام نوزادانی که از زنان ایرانی مقیم خارج هنگام توقف مادر در ایران متولد میشوند در گذرنامه مادر ثبت میشود و در این مورد نیازی بجلب موافقت پدر نیست و همچنین در مواردیکه در خارج از ایران شوهر ایرانی در کشور محل تولد نوزاد حاضر نباشد.

تبصره -

اطفال موضوع بند ۴ ماده ۹۷۶ و موضوع ماده ۹۷۸ قانون مدنی مادام که تحت ولایت یا حضانت پدر یا مادر خود هستند میتوانند بمعیت والدین خود با گذرنامه خارجی آنان بخارج از کشور مسافرت نمایند.

ماده

۲۳- برای یک خانواده که با هم مسافرت میکنند در صورت تقاضا یک گذرنامه صادر میشود و نام زن و اولاد کمتر از ۱۸ سال در آن ثبت خواهد شد. هیچ یک از همراهان مستقلاً حق استفاده از گذرنامه را ندارد و در صورتیکه بخواهد از دارنده گذرنامه جدا شود باید گذرنامه جداگانه تحصیل نماید.

فصل ششم - اعتبار

گذرنامه

عادی

ماده

۲۴- گذرنامه برای مسافرت بکلیه کشورها اعتبار دارد مگر بکشورهائی که دولت در موارد مقتضی مسافرت اتباع ایران را بآن کشورها ممنوع و یا محدود نموده باشد. در صورتیکه بعد از صدور گذرنامهمحدودیتی مقرر شود وجوه پرداختی کسانیکه از مسافرت محروم شوند بآنها مسترد میگردد. نحوه اجرای مفاد این ماده ضمن آئیننامه اجرائی این قانون معین خواهد شد.

ماده

۲۵ - مدت اعتبار گذرنامه جدید از تاریخ صدور پنج سال است و فقط برای مدت پنج سال دیگر قابل تمدید می باشد. (اصلاحی مصوب ۱۳۷۳/۷/۳)

تبصره -

گذرنامه‌هایی که تا تاریخ تصویب این قانون سه سال آنها خاتمه نیافته تا پایان مدت مذکور، معتبر خواهند بود.

ماده

۲۶ - به موجب قانون اصلاح مواد ۲۵ و ۲۶ قانون گذرنامه مصوب ۱۳۷۳/۷/۳ حذف شده است

ماده

۲۷- در صورتیکه گذرنامه غیرقابل استفاده و یا مفقود شود پس از رسیدگی لازم که نحوه آن در آئین‌نامه تعیین خواهد شد گذرنامه دیگری با اخذ هزینه‌های صدور صادر میشود.

هرگاه قابل استفاده نبودن یا مفقود شدن گذرنامه ناشی از عمل متصدیان مسئول باشد برای بقیه مدت اعتبار گذرنامه جدید بدون دریافت هزینه‌های صدور صادر خواهد شد.

فصل هفتم -

گذرنامه

جمعی

ماده

۲۸- گذرنامه جمعی اعم از خدمت یا عادی فقط در ایران و برای گروههای زیر صادر میشود:

این نوع گذرنامه‌ها به نام رئیس گروه صادر و نام و مشخصات همراهان در برگ ضمیمه آن درج خواهد گردید.

۱ (افسران - درجه‌داران - افراد و بطور کلی کارکنان مشمول قانون استخدام نیروهای مسلح شاهنشاهی که بطور جمعی و بمنظور انجام مأموریت عازم خارج از کشور باشند.

۲ (گروههای ورزشی که بمنظور انجام مسابقات عازم خارج هستند بمعرفی سازمان تربیت بدنی ایران.

۳ (گروههای پیشاهنگی بمعرفی سازمان پیشاهنگی ایران.

۴ (دانشجویان و دانش‌آموزان و معلمان و استادان که برای مطالعات آموزشی و فرهنگی بمعرفی وزارتخانه‌های مربوط بخارج میروند.

۵ (گروههای هنری که توسط وزارت فرهنگ و هنر یا وزارت اطلاعات معرفی میشوند.

۶ (گروههای معرفی شده از طرف سازمانهای دولتی و یا وابسته بدولت و یا جمعیت شیر و خورشید سرخ ایران.

۷ (گروههای کارگری برای کارآموزی یا کسب مهارت فنی با تأیید و معرفی وزارت کار و امور اجتماعی.

تبصره

۱ -

هر یک از اعضای گروه‌های فوق که هنگام مسافرت از گروه خود جدا شود باید گذرنامه جداگانه تحصیل نماید.

تبصره

۲ -

حداقل تعداد افرادی که می‌توانند از گذرنامه جمعی استفاده نمایند پنج نفر و حداکثر چهار نفر خواهد بود.

تبصره

۳ -

صدور گذرنامه جمعی در صورتیکه بمنظور انجام مأموریتی بخرج سازمانهای دولتی یا جمعیت شیر و خورشید سرخ ایران باشد مجانی است و در غیر اینصورت علاوه بر هزینه صدور یک گذرنامه از هر نفر ده درصد هزینه صدور اخذ خواهد شد.

تبصره

۴ -

اعتبار گذرنامه جمعی یکسال است و در صورت موافقت سازمان مربوط حداکثر یکسال دیگر تمدید میشود.

فصل هشتم - پروانه گذر

ماده

۲۹- در موارد زیر به پیشنهاد وزارت کشور و تصویب هیأت وزیران بجای گذرنامه پروانه گذر صادر میشود:

(۱) برای تشرف بمکه معظمه و عتبات مقدسه.

(۲) برای کارکنان وسائط نقلیه آبی و هوایی و زمینی.

(۳) برای رفت و آمد اتباع دولت شاهنشاهی که در نقاط مرزی کشور و نقاط واقع در سواحل و جزایر خلیج فارس و دریای عمان (دریای مکران) سکونت دارند بمناطق مرزی مجاور و نواحی جنوبی خلیج فارس.

تبصره

۱ -

مشخصات و ترتیب صدور و مدت اعتبار و مرجع صدور پروانه‌های گذر مذکور در این ماده و هزینه صدور آنها بموجب آئین‌نامه اجرائی این قانون تعیین خواهد شد.

تبصره

۲ -

حدود مناطق مرزی و سواحل و همچنین نقاط مرزی مجاور و نواحی جنوبی خلیج فارس به پیشنهاد وزارت کشور و تصویب هیئت وزیران تعیین خواهد شد.

ماده

۳۰

– شهربانی کل کشور بر حسب اعلام وزارت امور خارجه بکسانی که ترک تابعیت ایران را نموده‌اند پروانه گذر خواهد داد و این پروانه فقط برای خروج از ایران معتبر است.

فصل نهم – برگ گذر بیگانگان

ماده

۳۱- شهربانی کل کشور میتواند با موافقت سازمان اطلاعات و امنیت کشور و تأیید وزارت امور خارجه برای بیگانگان بدون تابعیت یا خارجیانی که بجهاتی قادر بتحصول گذرنامه از کشور متبوع خود نیستند برگ گذر بیگانگان صادر نماید این برگ دلیل تابعیت ایرانی دارنده یا همراهان او محسوب نمیشود.

تبصره

۱-

مشخصات برگ گذر بیگانگان از لحاظ رنگ و شکل و قطع و غیره بموجب آئین‌نامه اجرایی این قانون تعیین خواهد شد.

تبصره

۲ –

نام فرزندان کمتر از ۱۸ سال این قبیل افراد در برگ گذر والدین همچنین نام زن در برگ گذر شوهر بشرط آنکه واجد شرائط مذکور دراین ماده باشند ثبت میشود و استفاده جداگانه از این برگ بوسیله همراهان ممنوع است.

ماده

۳۲- مدت اعتبار برگ گذر بیگانگان برای مراجعت به ایران از تاریخ صدور یکسال است و دارنده آن برای هربار خروج از کشور باید تحصیل اجازه نماید.

فصل دهم – آیین‌نامه‌های اجرایی

ماده

۳۳ – آیین‌نامه‌های مربوط به وجوهی که از متقاضیان گذرنامه و یا اسناد در حکم گذرنامه و یا برگ گذر بیگانگان طبق مقررات باید دریافت شود و سایر آیین‌نامه‌های اجرایی این قانون از طرف وزارت امور خارجه – وزارت کشور با جلب نظر وزارت دادگستری و وزارت علوم و آموزش عالی و وزارت دارایی تهیه و پس از تصویب کمیسیونهای کشور – دارایی – دادگستری و امور خارجه مجلسین به

موقع اجرا گذارده خواهد شد و تا تصویب آیین نامه های مزبور مقررات فعلی قابل اجرا است. (اصلاحی مصوب ۱۳۸۰/۳/۲۳)

فصل یازدهم - مجازاتها

ماده

۳۴ - هر ایرانی که بدون گذرنامه یا اسناد در حکم گذرنامه از کشور خارج شود، به حبس از ۱ تا ۲ سال یا پرداخت جزای نقدی از یکصد هزار تا پانصد هزار ریال محکوم خواهد شد. (اصلاحی ۱۳۶۷/۷/۱۴)

ماده

۳۵

- هر ایرانی که از نقاط غیر مجاز وارد کشور شده یا از کشور خارج شود به ۲ ماه تا یک سال حبس و یا جریمه نقدی از یکصد هزار ریال تا پانصد هزار ریال محکوم میگردد. (اصلاحی ۱۳۶۷/۷/۱۴)

ماده

۳۵

مکرر -

هر ایرانی که بدون داشتن گذرنامه یا اسناد در حکم گذرنامه بخواهد از مرز غیر مجاز خارج شود و به هنگام عبور دستگیر گردد، به یک ماه تا یک سال حبس یا پنجاه هزار ریال تا سیصد هزار ریال جزای نقدی محکوم خواهد شد و چنانچه مرتکب دارای گذرنامه و یا اسناد در حکم گذرنامه باشد، به حبس از یک ماه تا شش ماه یا جزای نقدی از پنجاه هزار ریال تا دویست هزار ریال محکوم خواهد شد. (الحاقی ۱۳۶۷/۷/۱۴)

تبصره -

کسانی که به تبع اغنام و احشام با سوء نیت مرتکب عبور غیر مجاز از مرز شده باشند، به مجازات فوق محکوم میگردند و صاحب اغنام و احشام که عبور از مرز با علم و اطلاع یا دستور او بوده، برای مدت پنج سال از سکونت در نوار مرزی محروم میشود.

ماده

۳۶

-

هر ایرانی که بر خلاف ماده (۲۴) این قانون عمل نماید، به حبس از دو سال تا پنج سال و محرومیت از داشتن گذرنامه از سه سال تا پنج سال محکوم می گردد. (اصلاحی مصوب ۱۳۹۰/۹/۳)

ماده

۳۷- هر کس برای دریافت گذرنامه یا اسناد در حکم گذرنامه بنام خود یا نام دیگری اسناد و مدارک خلاف واقع یا متعلق بغير را عالماً عامداً بمراجع مربوط تسلیم نماید بحبس تأدیبی از دو ماه تا ششماه

محکوم میشود و در صورتیکه عمل او منجر بصدور گذرنامه شود بحبس تأدیبی از دو ماه تا دو سال محکوم خواهد شد.

ماده

۳۸- هر کس از گذرنامه یا اسناد در حکم گذرنامه متعلق بدیگری برای ورود بکشور یا خروج از آن استفاده نماید بحبس تأدیبی از دو ماه تا یکسال محکوم میشود.

ماده

۳۹- هر مستخدم دولت اعم از لشگری و کشوری بدون رعایت قوانین مربوط در اجرای وظیفه خود عالماً عامداً گذرنامه یا اسناد در حکم گذرنامه بدهد بحبس تأدیبی از دو ماه تا یکسال محکوم میشود.

ماده

۴۰- هر مستخدم و مأمور دولت اعم از کشوری و لشگری که برای عبور غیرمجاز اشخاص بخارج از کشور بنحوی از انحاء مساعدت و یا تسهیل وسیله نماید بحبس تأدیبی از ۶ ماه تا دو سال محکوم خواهد شد.

ماده

۴۱- هر کس برای تحصیل گذرنامه یا اسناد در حکم گذرنامه عالماً و عامداً و بقصد تقلب هر گونه اطلاع مربوط بخود و همراهان را که در صدور گذرنامه مؤثر است برخلاف واقع در پرسشنامه ذکر نماید بشرط استفاده از گذرنامه بحبس تأدیبی از دو ماه تا ششماه محکوم خواهد شد.

ماده

۴۲- از تاریخ اجرای این قانون - قانون گذرنامه مصوب سال ۱۳۱۱ و آئیننامه‌های مربوط بآن و مواد ۱۰۷ و ۱۰۸ قانون جزا و همچنین قوانین مربوط بگذرنامه تحصیلی و سایر قوانینی که با مواد این قانون مغایرت دارد در آن قسمت که مغایر است لغو میگردد.

قانون فوق مشتمل بر چهل و دو ماده و هجده تبصره پس از تصویب مجلس سنا در جلسه روز دوشنبه ۱۳۵۱/ ۳/ ۸ در جلسه روز پنجشنبه دهم اسفند ماه یکهزار و سیصد و پنجاه و یک شمسی بتصویب مجلس شورای ملی رسید.

رئیس مجلس شورای ملی - عبدالله ریاضی

ماده واحده -

برای صدور گذرنامه جهت رانندگان و کمک رانندگان و میهمانداران ترانزیت علاوه بر مقررات قانون گذرنامه رعایت موارد زیر الزامی است:

۱ - ارائه معرفی‌نامه کتبی از بنگاهها، مؤسسات و شرکتهای مسافربری یا باربری که از طرف وزارت راه و ترابری فعالیت آنها مجاز شناخته شده است دائر بر اشتغال متقاضی در بنگاه یا مؤسسه و یا شرکتهای مزبور به شغل رانندگی یا کمکرانندگی یا میهمانداری که توسط دفتر اسناد رسمی گواهی امضاء شده باشد.

۲ - ارائه تعهدنامه مبنی بر عدم اشتغال به شغل دیگری غیر از رانندگی یا کمکرانندگی یا میهمانداری که توسط دفتر اسناد رسمی گواهی امضاء شده باشد.

۳ - ارائه برگ عدم محکومیت مؤثر کیفری.

۴ - ارائه برگ عدم اعتیاد به مواد مخدر از وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی.

تبصره ۱ - صدور گذرنامه برای رانندگان یا کمکرانندگان و میهمانداران موضوع این قانون که دارای محکومیت مؤثر کیفری هستند ولی از تاریخ پایان محکومیت ایشان ۲ سال گذشته باشد به شرط معیل بودن با رعایت دیگر موارد فوق مجاز میباشد.

تبصره ۲ - در صورت ثبوت تخلف نسبت به بند ۱ و ۲ این ماده، در دادگاه صالح راننده و کمکراننده و میهماندار متخلف با رعایت شرایط و امکانات خافی و دفعات و مراتب جرم و مراتب تأدیب از وعظ و توبیخ و تهدید و درجات تعزیر به مدت پنج الی ده سال از مسافرت به خارج بعنوان راننده و کمک راننده و میهماندار ترانزیت محروم میشود.

در صورتیکه تخلف، مربوط به صدور معرفی نامه خلاف باشد صادرکننده معرفی نامه خلاف از طرف شرکت یا مؤسسه یا بنگاه موضوع بند ۱ این ماده، با رعایت شرایط و امکانات خافی و دفعات و مراتب جرم و مراتب تأدیب از وعظ و توبیخ و تهدید به مجازات تعزیری محکوم میشود.

ماده واحده (الحاقی مصوب ۱۳۶۷) -

برای صدور گذرنامه جهت رانندگان و کمک رانندگان و میهمانداران ترانزیت علاوه بر مقررات قانون گذرنامه رعایت موارد زیر الزامی است

:

(اصلاحی مصوب ۱۳۸۱/۳/۲۹)

۱

-

ارائه معرفی نامه کتبی از بنگاهها، مؤسسات و شرکتهای مسافربری یا باربری که از طرف وزارت راه و شهرسازی فعالیت آنها مجاز شناخته شده است دائر بر اشتغال متقاضی در بنگاه یا مؤسسه و یا شرکتهای مزبور به شغل رانندگی یا کمکرانندگی یا میهمانداری که توسط دفتر اسناد رسمی گواهی امضاء شده باشد

.

۲

-

ارائه تعهدنامه مبنی بر عدم اشتغال به شغل دیگری غیر از رانندگی یا کمکرانندگی یا میهمانداری که توسط دفتر اسناد رسمی گواهی امضاء شده باشد

.

ارائه برگ عدم محکومیت مؤثر کیفری

ارائه برگ عدم اعتیاد به مواد مخدر از وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی

تبصره

۱ —

صدور گذرنامه برای رانندگان یا کمکرانندگان و میهمانداران موضوع این قانون که دارای محکومیت مؤثر کیفری هستند ولی از تاریخ پایان محکومیت ایشان ۲ سال گذشته باشد به شرط معیل بودن با رعایت دیگر موارد فوق مجاز میباشد

(اصلاحی مصوب ۱۳۸۱/۳/۲۹)

تبصره

۲ —

در صورت ثبوت تخلف نسبت به بند ۱ و ۲ این ماده، در دادگاه صالح راننده و کمکراننده و میهماندار متخلف با رعایت شرایط و امکانات خافی و دفعات و مراتب جرم و مراتب تأدیب از وعظ و توبیخ و تهدید و درجات تعزیر به مدت پنج الی ده سال از مسافرت به خارج بعنوان راننده و کمک راننده ترانزیت محروم میشود

(اصلاحی مصوب ۱۳۸۱/۳/۲۹)

در صورتیکه تخلف، مربوط به صدور معرفی نامه خلاف باشد صادرکننده معرفی نامه خلاف از طرف شرکت یا مؤسسه یا بنگاه موضوع بند ۱ این ماده، با رعایت شرایط و امکانات خافی و دفعات و مراتب جرم و مراتب تأدیب از وعظ و توبیخ و تهدید به مجازات تعزیری محکوم میشود.

برچسب ها

قانون